

Dochtertje van zes moet toezien hoe haar papa wordt gedood

Vermoord voor ogen van hoogzwangere vrouw

Het is 2016 als de Zuid-Afrikaanse boerderij van de familie Heunis door zwartgetinte mannen wordt overvallen. Wat er dan gebeurt, is te afschuwelijk voor woorden. Hoewel zij hoogzwanger is, wordt haar man voor haar ogen en die van haar zesjarige dochter in koelen bloede vermoord.

Slechts vijf dagen na de begrafenis van haar man Johann bevalt Mariandra Heunis van haar baby. Het duurt enige tijd voordat ze zichzelf heeft hervonden maar dan besluit ze ruchtbaarheid te geven aan wat haar en haar dochtertje is overkomen.

Ze publiceert een video op haar Facebook-pagina waarin ze een boodschap richt aan president Cyril Ramaphosa en de bevolking van de VS over de crisis van boerenmoorden in Zuid-Afrika. Moorden waar je in de Nederlandse media nauwelijks over leest of hoort.

In de video reageert Mariandra op de recente uitspraak van Ramaphosa in de VS dat er niet zoiets bestaat als zogeheten plaasmoorden (een plaas is een boerderij) in Zuid-Afrika. Ook gaat ze in op de weigering van de Zuid-Afrikaanse regering om plaasmoorden als een prioriteitsmisdrijf te behandelen. De video werd ook gepubliceerd op het YouTube-kanaal van AfriForum, een organisatie "met die doel om minderheerde se regte te beskerm".

Eén van de duizenden

In de video vertelt Heunis hoe haar man, Johann Heunis, voor haar en hun zes jaar oude dochter werd vermoord, terwijl Mariandra ver in haar zwangerschap was. Ze vertelt wat ze als weduwe en alleenstaande moeder moest doorstaan en spoort de mensen van de VS aan om zich voor te stellen hoe het zou zijn geweest als zij doormaakten waar ze doorheen moest. "Deze aanvallen gebeuren. Het gebeurt bijna dagelijks en ons verhaal is er één van duizenden," zegt Mariandra Heunis. Ze vervolgt: "Deze aanvallen gebeuren. En het gebeurt bij goede en normale mensen. Wat zou je doen als dit je zou overkomen? Wat zou je doen als je regering ontkent dat het gebeurt? Zou je stil blijven? "

Oproep

De video wordt afgesloten met een oproep aan het publiek om de boodschap te verspreiden, en aan de Amerikanen

om hun vertegenwoordigers te vragen stelling te nemen tegen plaasmoorden in Zuid-Afrika. De video bevat ook een verwijzing naar het boek "Kill the Boer" door Ernst Roets, Deputy CEO van AfriForum, voor meer informatie over boerderijmoorden.

Roets zegt dat AfriForum Heunis hierin ondersteunt en haar zal betrekken bij de campagne van de organisatie voor het creëren van internationaal bewustzijn over plaasmoorden. Roets en Heunis doen een beroep op het publiek om de video te delen.

Naar de VS

De burgerrechtenorganisatie AfriForum heeft aangekondigd dat zij slachtoffers van wie de dierbaren zijn vermoord naar de VS zal sturen in het kader van de bewustmakingscampagne van AfriForum tegen plaasmoorden en onteigening zonder compensatie.

De organisatie is ook van plan om het boek Kill the Boer van Ernst Roets in Washington DC te lanceren. AfriForum stuurt ook 100 exemplaren van het boek naar internationale opiniemakers en bezorgt een exemplaar van het boek op het kantoor van president Cyril Ramaphosa.

Dit volgt nadat president Ramaphosa van Zuid-Afrika tijdens een mediaconferentie in New York heeft gezegd dat er geen plaasmoorden of landonteigeningen zijn in Zuid-Afrika.

Beruchte leugens

AfriForum wil slachtoffers van boerderijaanvallen en hun families de mogelijkheid bieden hun verhaal te vertellen aan opinieleiders, politici, regeringsvertegenwoordigers en de media in Washington.

Roets beschrijft Ramaphosa's uitspraken als beruchte leugens en zegt dat dit een klap is in het aangezicht van de meer dan 10 000 mensen die zijn aangevallen op Zuid-Afrikaanse boerderijen, evenals de families van de ongeveer 2000 slachtoffers die zijn omgekomen bij deze plaasmoor-

den. Roets wijst erop dat volgens de eigen cijfers van de Zuid-Afrikaanse overheidsadministratie gemiddeld twee boerderij-aanvallen per dag en twee plaasmoorden per week hebben plaatsgevonden in de afgelopen twee decennia. Het boek Kill the Boer van Roets gaat over de wreedheid van de plaasmoorden in Zuid-Afrika en de medeplichtigheid van de Zuid-Afrikaanse regering in deze crisis. Het boek bevat meer dan 1 000 referenties, waaronder veel interviews met slachtoffers van bedrijfsaanvallen.

“De god die satan dient”

Het is 23 augustus 2018, er is feest in de Nieuwe Kerk in Amsterdam. De Wereldraad van Kerken viert zijn 70-jarige bestaan. Het gebedshuis is overvol met een kleurrijk gezelschap van christenen die van heinde en verre zijn gekomen. De Nederlandse dominee Karin van den Broeke heeft de kansel beklommen en heet iedereen welkom namens de Wereldraad van Kerken en de Nederlandse Raad van Kerken. Waar deze dame voor staat, werd duidelijk toen ze in mei 2015 in een radio-interview heel diplomatiek zei dat de Tweede Pinksterdag ingeruild zou kunnen worden voor een joodse of ... islamitische feestdag.

Sinds zijn oprichting op 23 augustus 1948 in Amsterdam is de Wereldraad uitgegroeid tot een enorme octopus. Zijn invloed reikt ver. Wereldwijd zijn 350 kerkgenootschappen lid. Maar niet alleen via nationale raden van kerken, ook via een enorm netwerk van christelijke organisaties kronkelen zijn tentakels.

Linkse heilsdynamiek

De Wereldraad houdt zich niet alleen bezig met religieuze vraagstukken maar is vooral politiek actief. De maatschappelijke betrokkenheid komt voort uit de linkse heilsdynamiek die zijn kerkelijke leiders jarenlang nastreefden.

De diepgaande linkse betrokkenheid van de Wereldraad blijkt uit de periode sinds 1960 toen men de niets ontziende gewapende linkse revoluties in Afrika steunde. Voorbeelden van groeperingen die werden gesteund zijn Swapo in Namibia, ANC in Zuid-Afrika, Frelimo in Mozambique en het MPLA in Angola. Zij konden op de onvoorwaardelijke steun van de Wereldraad rekenen. Ook schonk de raad ongeveer 1,5 miljoen dollar aan de ZANU en de ZAPU in Zimbabwe.

Palestijnen

Tevens wordt het Palestijnse netwerk tot op de dag van vandaag door de Wereldraad geholpen in hun terreur tegen Israël. Een van de projecten is het EAPPI-programma (Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel) waarvan de Nederlandse predikant Owe Boersma de coördinator is. Volgens de Wereldraad is het bestaan van de Joodse

staat Israël “een zonde” en is Israël een “bezettingsmacht” die de Palestijnen zou “ontmenselijken”. Maar aan het gegeven dat circa 80 procent van de ongeveer 100.000 christenen die jaarlijks vanwege hun geloof in Jezus in moslimlanden worden vermoord, wordt geen woord vuil gemaakt. In zijn boek “Modus Operandi: De pro-Palestijnse lobby en de kruistocht van de kerken” heeft Peter Siebelt hierover uitgebreid geschreven. De Wereldraad en zijn enorme internationale netwerk: jarenlang liepen de leidslieden slaafs achter de voormalig Sovjet-Unie aan en werd de organisatie geïnfiltrerd door figuren die door de KGB werden gecontroleerd. Ook kerkelijke functionarissen in de voormalige DDR raakten in het web van een dictatoriaal regime en zijn staatsveiligheidsdienst verstrikt. Sindsdien waren de Oost Europese geheime diensten tot op de komma nauwkeurig op de hoogte van alle interne memoranda, gesprekken en besluiten. Westerse afgevaardigden lieten zich door de Oost Europese delegaties inpakken waar ze bij stonden.

Linkerwang

In Nederland speelde de voormalige CPN (huidige Groen-Links) als vazal van de voormalige Sovjet-Unie het spelletje mee en waren ze – en zijn ze nog steeds - binnen de kerken terug te vinden, onder andere in de linkerwang.nl. Na de val van het communisme veranderde de houding van de kerken uit de voormalige Oostbloklanden. Tijdens de zevenjaarlijkse algemene vergadering van de Wereldraad in december 1998 uitte de Russisch-Orthodoxe Kerk haar ongenoegen tegen het “ketterse” protestantisme dat in de Wereldraad de boventoon zou voeren.

De Wereldraad, “de god die satan dient” heeft een schandelijke geschiedenis doorgemaakt die tot in detail zal worden beschreven in een nieuw boek van de hand van Peter Siebelt. Het zal in het voorjaar verschijnen.

Zó gaat ons land met Srebrenica-drama om

“Hoe kun je zó met het verleden van het drama Srebrenica omgaan. Nederland loopt keer op keer weg als het gaat om het erkennen van mede-schuld aan de verschrikkelijke gebeurtenissen rond de val van de enclave Srebrenica.”

Dat schrijft ir. Johann Grünbauer ter inleiding van het pamflet “De geheime deal” van Jehanne van Woerkom. Grünbauer is verbonden aan de stichting Geschiedenis Totalitaire regimes en hun Slachtoffers. Deze stichting wil voorkomen dat alles wat er in Europa is gebeurd onder totalitaire regimes (denk aan de Sovjet-Unie), in de vergetelheid verdwijnt. Hij is tevens bestuurslid van ClearFacts.

Wie Jehanne van Woerkom is, vertelt Grünbauer zelf in de inleiding van haar pamflet dat gaat over de nasleep van het Srebrenicadrama op en rond 11 juli 1995.

“Werkzaam op de crèche van asielzoekerscentrum Crailo sprak Jehanne de eerste vluchtelingen uit Srebrenica die in Nederland veiligheid zochten. Verhalen van ooggetuigen. Sindsdien is de zaak van Srebrenica een deel van haar leven geworden: “Dutchbat was daar ook in mijn naam, met de opdracht de bevolking van de enclave te beschermen. Dat is niet gebeurd. Daarvoor ben ik als Nederlandse burger medeverantwoordelijk.”

Mobiel monument

Jehanne meldde zich bij het (inmiddels voormalige) Politiek Comité Stari Most, dat op 11 juli de jaarlijkse Srebrenica-herdenking in Den Haag organiseert. Ze kreeg in 1999 de opdracht een mobiel monument te maken, dat het hart vormt van de herdenking. Tot op heden. Het toont montages van foto's die zij maakte bij de massabegravingen van de opgegraven en geïdentificeerde doden op de begraafplaats Potočari.

Tijdens een conferentie die Jehanne bezoekt in 2014, reikt de Nederlandse vredesorganisatie PAX een persbericht uit, waarin gemeld wordt dat PAX bezig is een Srebrenica-museum in te richten in de voormalige Dutchbat-compound in Potočari, Bosnië. De voorbereidingen zijn reeds in volle gang!

Gefinancierd door de ministeries van Buitenlandse zaken en Defensie, met als doorsluiskanaal de Nederlandse ambassade in Sarajevo. Opperste verbazing. Stari Most, zeer ter zake kundig, weet van niets. De vluchtelingen uit Srebrenica die

in Nederland verblijven, toch de allereerst betrokkenen, evenmin! Vragen worden gesteld: volgens het persbericht krijgen de Dutchbatters een prominente rol bij de realisering van het project. Wordt het misschien een “Dutchbat-museum”? Dat zal toch niet waar zijn?! Welke is de rol van de nabestaanden? Hoe deskundig zijn de aangetrokken medewerkers betreffende dit zo gevoelige thema?? Enzo voort. De gestelde vragen worden omzeild of niet beantwoord. De bejegening door PAX is zelfs agressief. Waarom zo stiekem? Is er iets te verbergen? De Bosniërs in Nederland voelen zich beledigd en miskend...

Juichende reacties

In februari 2017 werd het museum in Potočari geopend. Juichende reacties van PAX, van de Nederlandse ambassadeur in Sarajevo en van het bestuur van het museum in Potočari. Maar zagen wij in de documentaire die de KRO/NCRV liet maken tijdens het wordingsproces niet de woedende reacties van de Srebrenica-moeders, die vooraf aan de opening een kijkje mochten nemen?

Dit alles kwam de Haagse redacteur Edwin Giltay ter ore op wie de inrichting van een Nederlandse museum in een achtergebleven regio in het buitenland koloniaal overkomt. Omdat de burgemeester van Srebrenica klaagde over fraude met Nederlands hulpgeld bestemd voor Srebrenica, eiste Edwin opheldering over de financiële gang van zaken van het project. Hiervoor startte hij bij het ministerie van Buitenlandse Zaken een procedure met een beroep op de Wet Openbaarheid van Bestuur (WOB). Na veel gedoe kreeg Edwin meer dan 600 pagina's in handen. Veel gevoelige passages waren hierin echter weggelakt.

Schandelijk

Met nogal wat afgeplakte passages, dat wel. Toen Jehanne de WOB-papieren inzag, besloot ze tot het schrijven van haar commentaar, verbaasd en verontwaardigd over de schandelijke zaken die ze ontdekte. Haar hilarische verhaal zou het verhaal kunnen zijn van allen die zich diep schamen over deze gang van zaken, van allen die getraumatiseerd Srebrenica ontvluchtten en zich hiermee buitengesloten weten, van allen die in Nederland zich inzetten om “Srebrenica” nooit meer te laten gebeuren.”

Nepnieuws van de NOS

De NOS wordt verondersteld objectief te berichten. Helaas is de werkelijkheid anders. Onlangs berichtte NOS-correspondent Vermeulen over oude ruïnes nabij Johannesburg in Zuid-Afrika. De ontdekking is groot nieuws onder de kenners van de geschiedenis van zuidelijk Afrika. “Dit verandert alles”, tekent Vermeulen op uit de mond van de directeur van het Afrika-Studiecentrum in Leiden, Jan-Bart Gewalt. De werkelijkheid ligt heel anders. “Dit is nie nuwe nuus nie”. Helemaal geen nieuws, aldus de echte kenners. Nepnieuws dus. Het verhaal is een soort reclamespotje voor het ANC. De NOS in dienst van het ANC. (<https://nos.nl/1/2257744>)

Duit

Bij het natuurreservaat Suikerbosrand ten zuiden van de metropool Johannesburg liggen resten van eeuwenoude nederzettingen. De eerste bebouwing van het gebied blijkt uit de 15de eeuw te dateren, ruim vier eeuwen voor de eerste Europeanen arriveerden in het gebied dat nu Johannesburg heet. Vermeulen noemt de ontdekking groot nieuws onder de kenners van de geschiedenis van zuidelijk Afrika. Het Afrika-Studiecentrum in Leiden, Jan-Bart Gewalt doet een duit in het zakje.

Dat heeft te maken met de koloniale “vertelling” over het gebied rondom Johannesburg. Volgens die vertelling troffen de eerste Europese kolonisten die in 1836 daar aankwamen een leeg land aan, met hier en daar wat nomaden en kleine huishoudens. Die stad werd in 1820 verwoest in een burgeroorlog die bekend staat als de Difeqane. De Tswana-gemeenschap, de Bakwena, wiens voorouders in de grond bij Suikerbosrand liggen begraven, zien nu hun kansen. Zij willen land (terug). Let op: er zijn volgend jaar verkiezingen en het ANC staat er slecht voor.

Nu de feiten

Dit is helemaal geen nieuws, reageert prof. dr. J. M. Vorster uit Potchefstroom. Hij schreef in 2006 al een doorwrochte studie onder de titel: “The ethics of land restitution” dat

gepubliceerd werd in het internationaal toonaangevende tijdschrift “Journal of Religious Ethics.”

Kort samengevat: De Khoisan waren de oudste bewoners van Zuid-Afrika. Ze wonen tegenwoordig in de Kalahari-woestijn. Ze zijn verdreven door andere zwarte stammen die vervolgens weer door andere zwarte stammen verdreven zijn. Het is dus heel lastig te vertellen aan wie de grond precies toebehoort.

Het gaat mede om verschillende juridische benaderingen. De geschiedenis is in dit opzicht in Zuid-Afrika niet anders dan in de Verenigde Staten, Canada, Nieuw-Zeeland of Latijns-Amerika. Ook daar is grond van elkaar veroverd. De ‘landwet’ van 1913 is tydens Kodesa (een veelpartijenconferentie om de overgang naar een democratische Zuid-Afrika gestalte te geven) als richtlijn aangehouden. De ANC-regering heeft op zich veel grond herverdeeld. Echter... veel van de onteigende grond is nooit aan de ‘1913-eigenaars’ teruggegeven omdat er sprake was van corruptie binnen het ANC en de administratieve rompslomp groot was. Prof. Vorster stelt dat als alle landerijen die de staat in bezit heeft en alle ongebruikte grond herverdeeld zal worden, onteigening zonder vergoeding (van hoogwaardige landbouwgronden die veelal door blanken beheerd worden) geheel niet nodig zal zijn. Hij is verder van mening dat een en ander vreedzaam en goedkoop opgelost kan worden. Hij is echter bevreesd dat momenteel alles een speelbal is van emoties met het oog op de verkiezingen volgend jaar. De emeritus hoogleraar denkt echter dat het gezonde verstand toch een keer zal zegevieren.

Hersenspoelen

We hopen dat met prof. Vorster, maar zien dat de NOS bij voorbaat de kant van het in moeilijkheden verkerende ANC kiest. Hoezo objectieve verslaggeving? Het lijkt sterk op hersenspoelen. En dat door een publieke omroep.

Op de website van Clearfacts staat de studie van prof. Vorster over de ethiek van landteruggave.

De link is: www.clearfacts.nl/actueel/nepnieuws-van-de-nos